

бриджі, брюки-кльош, брюки-банани, легенси тощо) та особливостями їх конструкції. Потім ця група учнів ознайомлює інших тільки з тим аспектом проблеми, який вони вивчали. Використання таких прийомів заохочує старшокласників до активності, розвиває розумову та практичну сфери, сприяє до творчості.

Часто застосовують на уроках відомий ефективний метод фокальних об'єктів. Об'єкт, який вдосконалюють за допомогою цього методу, називають фокальним, оскільки його ставлять у центр уваги (фокус). Суть методу ґрунтується на перенесенні ознак випадково вибраних об'єктів на фокальний об'єкт, внаслідок чого отримують незвичні поєднання, котрі дають змогу подолати психологічну інерцію. Наприклад, якщо фокальним об'єктом є плаття, а випадковим – тигр, то отримаємо сполучення на зразок «смугасте плаття».

Однією з ефективних форм роботи на уроках є різні види групової роботи. Вони не лише активізують навчальну діяльність учнів, а й пробуджують інтерес, розвивають творчість.

Наприклад, при вивченні нового матеріалу можна провести урок – дослідження, а під час узагальнення теми або для перевірки знань в кінці теми «КВК» чи «Брейн – ринг», «Поле чудес», які охоплюють велику кількість учасників. Уроки проводяться у формі змагань між командами. На різних етапах уроку намагаються застосовувати інтерактивні технології в навчанні, які допомагають створити атмосферу творчої невимушеності й допомагають кожному учневі виявити свої можливості. На різних етапах уроку це може бути «Симпозіум швачок», «Інтерв'ю», «Карусель», «Робота в парах».

Виходячи з усього сказаного вище, можна зробити висновок, що використання креативних методів навчання вносить у звичну систему вивчення художнього конструювання швейних виробів привабливу для учнів новизну, змінюються усталені межі предметного викладання, а найголовніше – досягнення освітніх стандартів відбувається більш інтенсивно і цілісно. Творчість, оригінальність і оперативність таких методів робить їх популярними і серед учнів, і серед учителів, а в кінцевому результаті їх систематичне впровадження підвищує креативність навчального процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Коберник О.М. Інноваційні педагогічні технології у трудовому навчанні: навчально-методичний посібник (пробне видання). / Коберник О.М., Терещук Г. В. – Тернопіль – Умань: [б. в.], 2007. – 208 с.
2. Пометун О. Інтерактивні технології навчання: теорія, практика, досвід: Метод, посібник / О. Пометун, Л. Пироженко. – К., 2002. – 124 с.
3. Ушинський К. Д. Проблемні ситуації на уроках трудового навчання як засіб розвитку креативності / К. Д. Ушинський // Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського / Зб. наук. пр. - Одеса, 1998. – В. 4. – 32–36 с.

Марущак М.

Науковий керівник – доц. Мамус Г.М.

АНАЛІЗ ПОКАЗНИКІВ ЯКОСТІ ШВЕЙНИХ ВИРОБІВ

Впровадження профільного навчання в старшій школі є одним із шляхів модернізації національної системи освіти, зумовлений зміною мети навчання, зростанням вимог суспільства до якості підготовки випускників, їх конкурентоспроможності на ринку праці, осмисленого вибору професії та власної самореалізації. Вивчення основ легкої промисловості, швейного та трикотажного виробництва відповідно до вимог програми технологічного напрямку створює сприятливі умови для професійного самовизначення учнів, дає можливість самовдосконалюватись, саморозвиватись. Старшокласники виготовляють швейні вироби і у процесі виконання практичних робіт стикаються з труднощами при виготовленні креслень, розробці документації та технології пошиття одягу, який би відповідав встановленим вимогам якості. Дослідження проблем щодо особливостей управління якістю продукції, обґрунтування та розробки показників якості різного ступеня та їх оцінки знайшли досить широке відображення в науковій літературі Г. Г. Азгальдова, Ю.А. Буренка, А.В. Дрabanіч, Н.Г. Савчук, А.О. Семенчука, Р.А. Фатхутдинова, А.К. Фейгенбаума, М.В. Шарко та ін..

Мета дослідження – охарактеризувати показники якості швейних виробів.

Завданнями дослідження: 1. розкрити види показників якості швейних виробів; 2. проаналізувати класифікацію показників якості продукції за різними ознаками.

Визначення якості швейних виробів на уроках профільного навчання проводиться за дефектами зовнішнього вигляду, посадки виробу, виконання окремих вузлів і деталей. По якості швейні вироби повинні відповідати вимогам стандартів, технічних вимог та описів.

Відповідність властивостей продукції нормативним або іншим обґрунтованим вимогам, що висуваються при експертизі чи оцінці якості, визначають за допомогою показників якості. Показник якості – це кількісна характеристика однієї чи декількох властивостей, що складають якість продукції, та яка розглядається стосовно до визначених умов створення, експлуатації чи споживання. Розрізняють такі різновиди показників якості:

- одиничний показник – це кількісна характеристика однієї властивості;
- визначальний показник – одиничний показник якості, за яким приймають рішення, оцінюючи якість продукції;
- комплексний показник – кількісна характеристика декількох властивостей [1].

Показники якості продукції класифікують за певними ознаками. Усталені класифікаційні угруповання показників якості наведені нижче.

1. За властивістю, яку характеризують показники, розрізняють угруповання показників якості щодо

ІНЖЕНЕРНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

призначення; надійності; ергономічності; естетичності технологічності; уніфікації; екологічності; патентно-правові показники; транспортабельності; безпечності; економного використання сировини, матеріалів, енергії, трудових ресурсів.

2. За способом вираження показники якості можуть бути виражені у натуральних одиницях (метрах, балах, безрозмірні) і ті, що виражені у вартісних одиницях.

3. Залежно від кількості властивостей, які характеризують, розрізняють одиничні та комплексні показники (групові, інтегровані, узагальнені).

4. За стадіями, на якій визначають показники, їх поділяють на прогнозовані, проектні, виробничі, експлуатаційні.

Показники призначення обумовлюють сферу застосування продукції і характеризують властивості швейних виробів та матеріалів для їх виготовлення, які визначають ступінь придатності виробів для виконання призначених функцій.

Показники надійності спрямовані на визначення динаміки якості. Вони характеризують здатність матеріалу або виробу виконувати задані функції, зберігаючи при цьому свої експлуатаційні показники у заданих межах протягом означеного проміжку часу. До них належать показники зносотривкості; довговічності; розміро- і формостійкості.

Показники ергономічності характеризують систему "людина-техніка-середовище", яка містить складники, що взаємодіють між собою, а саме: людину, технічні засоби діяльності і середовище, в якому реалізується людина.

Економічні показники є особливою групою показників, що характеризують витрати на вивчення ринку, розробку, виготовлення, контроль якості, реалізацію, просування, експлуатацію та утилізацію продукції. Прикладами цих показників можуть бути витрати на вивчення ринку, витрати на рекламу, витрати на виправлення дефектів, витрати на догляд за виробом під час експлуатації, собівартість виготовлення продукції.

Показники естетичності відіграють важливу роль в оцінці зовнішнього вигляду та художньо-колеристичного оформлення матеріалу або виробу. Вони характеризують інформаційну виразність, раціональність форми, цілісність композиції, досконалість виробничого виконання, відповідність виробу або структури матеріалу напрямку моди, рівень технічного виконання та оздоблення матеріалу або виробу тощо [1].

Показники технологічності характеризують властивості матеріалів або виробів, які визначають оптимальний вибір матеріалів, засобів праці, технологічних рішень та їх придатність для досягнення мінімальних витрат під час виробництва та експлуатації продукції. До показників технологічності відносять загальну, структурну, питому, порівняльну та відносну трудомісткість, коефіцієнт використання матеріалу тощо.

Показники уніфікації характеризують насиченість продукції стандартними, уніфікованими та оригінальними складовими частинами, а також рівень уніфікації з іншими виробами. До показників уніфікації відносять коефіцієнт застосовності, коефіцієнт повторюваності, коефіцієнт взаємної уніфікації для груп або для групи виробів.

Показники транспортабельності характеризують можливість транспортування матеріалів або виробів у разі раціонального використання місткості транспортного засобу за умови збереження товарного вигляду продукції. Прикладами показників цієї групи є коефіцієнт використання транспортного засобу для партії продукції, габаритні розміри пакування, об'єм або маса пакування.

Патентно-правові показники суттєво впливають на конкурентно-спроможність продукції на внутрішньому і зовнішньому ринку. Вони характеризують патентний захист та патентну чистоту виробів.

Показники екологічності визначають рівень шкідливих впливів на довкілля і характеризують властивість швейного виробу та матеріалу для його виготовлення. До таких показників відносять вміст шкідливих домішок, що потрапляють у довкілля під час виготовлення або експлуатації продукції, а також імовірність викидання шкідливих частинок, газів, випромінень під час виготовлення або експлуатації продукції.

Показники безпечності характеризують захисні властивості матеріалів або виробів, що мають забезпечувати безпеку людини як у побутових умовах, так і при виникненні екстремальних ситуацій.

При вимірюванні або оцінці рівня якості швейних виробів та матеріалів для їх виготовлення необхідно обґрунтовано підходити до вибору класифікаційних угруповань показників якості.

На уроках обслуговуючих видів праці учні виготовляють швейні вироби і дотримання вказаних показників якості до об'єктів праці є обов'язковими: установленим нормам повинні відповідати матеріали, вибрані для виготовлення виробів та відповідно техніко-технологічні процеси їх обробки з дотриманням умов безпечної праці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Савчук Н. Г. Квалітологія швейного виробництва: Підручник. – 2-ге видання / Н.Г. Савчук, С.М. Березненко, М.П. Березненко. – К.: Арістей, 2007. – 464 с.

Курочка Р.

Науковий керівник – доц. Сорока Т. П.

ОХОРОНА ПРАЦІ В ДЕРЕВОБРОБНІЙ ГАЛУЗІ

Початок ХХІ століття знаменується тенденціями всебічного оновлення освіти України, переконливими ознаками інтеграції українського суспільства в світове співтовариство. У цьому напрямі прийняті та діють низка нормативних актів, серед яких Закон України «Про загальну середню освіту» (1999), Національна доктрина розвитку освіти (2002), Концепція профільного навчання в старшій школі (2003) та ін. □3□.

Потреба в нових підходах до організації освіти в середній школі в цілому і в старшій ланці середньої школи зокрема змусили до впровадження нових типів шкіл (кінець ХХ – початок ХХІ ст.) на засадах особистісноорієнтованого навчання та профілізації як умов реалізації диференційованої освіти. Це